

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00378 / 03.07.2017
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS)	Opera autentică (OA)
Suspicious work	Authentic work
OS	FRUNZETI, Teodor și BUȘE, Dorel. <i>Relații Internaționale</i> . București: Editura Universității Naționale de Apărare "Carol I" (UNAp). 2011.
OA	MIROIU Andrei și SOARE Simona. Balanța de putere. MIROIU Andrei, UNGUREANU Radu-Sebastian (coordonatori), BIRÓ Daniel, DÎRDALĂ Lucian-Dumitru și TODEREAN Olivia. <i>Manual de relații internaționale</i> . Iași; București: Polirom. 2006. p. 199-208.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.007:09 – p.010:00	p.011:10 – p.014:11
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) rezumate dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată anterior, prin parafrază, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicioase de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicioasă de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicioase.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicioasă, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicioase prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicioasă se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

General-locotenent prof. univ. dr.
Teodor FRUNZETI

Mr. conf. univ. dr.
Dorel BUȘE

RELAȚII INTERNAȚIONALE

anumită logică internă, presupune existența unei viziuni asupra lucrului care direcționează cercetarea și stabilește problema care trebuie studiată, identificând de asemenea și metoda de investigare.

Prezența unei paradigme în procesul cercetării este o condiție sine qua non pentru a fundamenta un subsistem social științific sau o disciplină particulară, iar absența ei face ca cercetarea profundă să fie extrem de dificilă, neexistând niciun fel de criteriu pentru alegerea problemelor de cercetare¹⁷. Existența paradigmei, înseamnă că știința funcționează normal și acest fapt se manifestă prin activitatea de rezolvare a neclarităților, paradigma devenind astfel un instrument de bază al științei normale.

Cel de-al doilea aspect se referă la influența contextului istoric și la rolul paradigmei în comunitatea academică. Paradigma definește atât comunitatea academică, cât și disciplina în sine. În acest sens Kuhn nota: „O paradigmă guvernează în primul rând nu atât obiectul, cât grupul de practicieni. Orice studiu care privește distrugerea unei paradigme trebuie să înceapă cu localizarea grupului sau grupurilor responsabile”¹⁸. Dezvoltarea relațiilor internaționale ca disciplină academică este prezentată deseori ca o serie de modificări paradigmatică, de la idealism și realism către behaviorism și alte curente nonconformiste, prefațate de numeroase crize paradigmatică, când o anumită abordare este contestată de alta.

Balanța de putere

Balanța de putere reprezintă unul dintre conceptele fundamentale ale relațiilor internaționale, în sensul în care aceasta are rolul de a conduce și reglementa relațiile dintre entități statale ce au ca principală caracteristică suveranitatea.

Balanța de putere poate fi descrisă succint în felul următor: într-un sistem internațional în care există o configurație bipolară sau multipolară, când una dintre marile puteri se dezvoltă, pe un fundal revizionist, devine o amenințare la adresa securității și statusului tuturor celorlalte mari puteri ale sistemului; prin urmare, acestea se consolidează împotriva ei, astfel încât puterile lor relative să o echilibreze pe cea a statului revizionist din sistem, scăzând în felul acesta riscurile și probabilitatea unui atac al acestuia.

Conceptul de balanță a puterii nu este numai extrem de important în înțelegerea istoriei sistemului internațional – el este și unul dintre cele mai vechi concepte ale domeniului Relațiilor Internaționale. Acest concept a luat

¹⁷ *Ibidem*, p. 37.

¹⁸ *Ibidem*, p. 180.

naștere formal în istorie în a doua jumătate a secolului al XV-lea, în Europa, apărând într-un mediu internațional foarte slab conturat. Conceptul apare însă cu mult înaintea existenței unui sistem internațional propriu-zis. De pildă, unii autori (precum Tucidide) considerau că între toate orașele-state ale Greciei antice exista o balanță a puterii.

În general, există însă două perspective în ceea ce privește apariția conceptului de balanță de putere.

Prima dintre ele este reprezentată de Alfred Vagts, care susține ideea că balanța în sensul unui anumit echilibru este una profund naturală a comportamentului uman. Ca atare, nu este surprinzător ca aceasta să apară chiar și în comportamentele politicii internaționale. Potrivit lui Vagts, originile conceptului se regăsesc în epoca Renașterii, când statele italiene reprezentau un imbold pentru politica expansionistă a regilor francezi. În cele din urmă, în 1494, Carol al VIII-lea invadează Italia, declanșând astfel lupta pentru hegemonia europeană în termeni strict politici și strategici și dând imboldul formării Ligii de la Venetia (1495).

De asemenea, esența acestui mecanism al relațiilor internaționale rămâne una fundamental neschimbată de-a lungul secolelor. Schimbările minore pe care le constatăm în zilele noastre sunt rezultatul material al unor condiții externe și nicidecum produsele unei schimbări a naturii umane și a comportamentului internațional al acesteia. Mai mult decât atât, de-a lungul istoriei, balanța de putere are în permanență o însemnată dimensiune material-cantitativă de care nu se poate distinge nici chiar în perioada contemporană.

De asemenea, Vagts accentuează faptul că balanța de putere este un instrument al relațiilor internaționale, în sensul în care ea funcționează la nivel interstatal, și nu în interiorul statului unitar. *Balanța de putere este un instrument folosit numai de către și între actorii internaționali.* Vagts ilustrează această teză prin diferența pe care o face între balanța ce ar putea funcționa la nivel național, pe baza unei dispute sau tensiuni politice interne, și cea internațională (care apare pe fundalul unei dispute strict internaționale) – care, în ultimă instanță, sunt fundamental diferite. Astfel, afirmă el, o balanță care s-a evidențiat și impus încă de la apariția conceptului în Relațiile Internaționale – și care s-a păstrat în bună măsură și în secolul al XVI-lea a fost aceea între papă și împăratul Sfântului Imperiu Roman, ca principali actori politici ai momentului.

A doua perspectivă asupra apariției conceptului de balanță a puterii îi aparține lui Ernest B. Haas. Acesta consideră balanța de putere un instrument al relațiilor internaționale, o realitate intrinsecă a acestuia care a apărut mai degrabă într-un context subsistemic (spre deosebire de Vagts, care îl considera